

Arrest

nr. 34 647 van 24 november 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 8 februari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Op basis van de elementen uit uw dossier weiger ik U de hoedanigheid van vluchteling. Ik steun mij hierbij op artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de vraag om inlichtingen of aan de oproeping vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 21/06/2006 op uw gekozen woonplaats."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich op een schending van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook de schending van artikel 6 van het EVRM, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de rechten van de verdediging evenals de schending van de artikelen 57/8 en 57/10 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de Commissaris-generaal ten onrechte geoordeeld heeft dat hij binnen de maand geen gevolg gegeven heeft aan de oproeping. Hij voert aan dat hij de oproepingsbrief van 21 juni 2006 voor het gehoor ten gronde voor het Commissariaat-generaal op 12 juli 2006, nooit ontvangen heeft. Verzoeker stelt dat dit te wijten is aan een overmachtssituatie, namelijk het feit dat zijn buurman zijn briefwisseling uit zijn brievenbus zou hebben onttreemd, wat in het verleden nogmaals is gebeurd. Ter staving voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift verschillende documenten toe, namelijk een brief van de sociaal assistent van het OCMW van Maaseik van 14 juli 2006, een brief van zijn raadsman van 1 augustus 2006 en het proces-verbaal van de klacht van 22 augustus 2006 die hij bij de politie indiende tegen zijn buurman.

2.1.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet en de rechten van verdediging blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij aangetekende brief van 21 juni 2006, verstuurd naar verzoekers gekozen woonplaats, in casu *"3620 Lanaken, Molenbergstraat 101"* (administratief dossier, stuk 14, woonplaatskeuzeformulier van 8 maart 2006; stuk 9, p. 1, 13 april 2006), werd gevraagd om op 12 juli 2006 de motieven van zijn asielaanvraag toe te lichten. Verweerder benadrukt terecht dat overeenkomstig artikel 51/2, zesde lid van de Vreemdelingenwet de oproepingen en de aanvragen om inlichtingen geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending en dat de oproeping aldus correct werd betekend. De zending keerde terug met het bericht "niet afgehaald". Uit het administratieve dossier blijkt nergens dat verzoeker overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet zijn woonplaatskeuze gewijzigd heeft. Verweerder wordt door de Raad gevolgd waar hij er op wijst dat overeenkomstig artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending medegedeeld moet worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Te dezen dient opgemerkt te worden dat het schrijven van de maatschappelijk werker van Maaseik van 16 mei 2006 (administratief dossier, stuk 8) niet aanzien kan worden als een geldige wijziging van de gekozen woonplaats daar dit schrijven niet uitging van verzoeker, noch van diens raadsman en bovendien geen mededeling inhield van wijziging van "gekozen woonplaats" doch slechts van de verblijfplaats. Waar uit het administratief dossier blijkt dat een kopie van de oproepingsbrief op 21 juni 2006 per gewone post werd verstuurd naar verzoekers effectieve verblijfplaats, in casu *"3680 Maaseik, Torenstraat 6/1"* (stuk 7), dient gesteld te worden dat dit geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de oproeping die werd verstuurd naar zijn gekozen woonplaats. Het feit dat verzoekers buurman deze brief zou gestolen hebben vormt dan ook geen overmacht, gelet op de rechtsgeldige oproeping op zijn gekozen woonplaats.

Artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, noch de rechten van verdediging werden geschonden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Uit het voorgaande blijkt dat werd voldaan aan de formele en materiële motiveringsplicht.

Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is niet van toepassing op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij een vrees voor vervolging heeft *"in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951"*. Dienaangaande stelt hij: *"De elementen in het dossier tonen aan dat verzoeker in Irak geen normaal leven zal kunnen leiden."*

2.2.2. Aangaande de feiten ten grondslag van verzoekers asielaanvraag kan te dezen dienstig verwezen worden naar verzoekers laatste - eigenhandig geschreven - verklaringen (administratief dossier, stuk 10; vertaling van stuk 9) evenals deze afgelegd tijdens het gehoor in dringend beroep (stuk 13) en voor de

Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 19). Uit dit relaas blijkt dat verzoeker, van Koerdische afkomst (Noord-Irak), een vrees koestert ten aanzien van de familie van Serdar (Sardar) M. Dit heeft als oorzaak de arrestatie van verzoeker in 1988 omwille van lidmaatschap van de PUK, samen met anderen die werden geëxecuteerd, terwijl hij bij een latere amnestie werd vrijgelaten. De families van de geëxecuteerden beschuldigden verzoeker en Serdar van verraad. Tussen verzoekers familie en één familie van een terechtgestelde (Ismail) werd de ruzie bijgelegd door een inter-familiaal huwelijk, de vete met de families van Feriq en Gerieb bleef bestaan (stuk 19, p.9-10). De familie van deze laatste is aanhanger van de KDP. Blijkens het gestelde in stuk 10 zou echter de vete met twee families oplost zijn daar hij verklaart *"(...) ik ging terug bij de peshmerge en hij had voor me bemiddeld bij de families van Eismail A. en Gherib J., het probleem tussen mij en deze twee families werd opgelost met geld en vrouwen"* (zie ook stuk 13, p.7). Hoe dan ook zou Serdar later vermoord worden en verzoeker werd door diens familie beschuldigd van deze moord, ten gevolge waarvan zijn huis werd aangevallen door de familie van Serdar, hetgeen resulteerde in de dood van zijn broer en het feit dat verzoeker gewond werd. Wanneer de relaties tussen de PUK en de KDP in 2004 normaliseerden, ontving verzoeker een oproepingsbrief van beide partijen om zich te melden daar hij gezocht werd wegens de moord op Sardar. Volgens verzoeker heeft de familie van Sardar een hogere functie binnen de PUK zodat hij niet beschermd kon worden.

2.2.3. Behoudens de beweringen in het verzoekschrift, in casu dat hij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève en *"De elementen in het dossier tonen aan dat verzoeker in Irak geen normaal leven zal kunnen leiden."*, dient te worden vastgesteld dat verzoeker actueel geen begin van bewijs bijbrengt dat hij, indien het relaas al geloofwaardig zou zijn, geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen verkrijgen tegen de familie van Sardar. Dienaangaande kan tevens worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal families met wie de vete zou opgelost zijn (cfr. sub 2.2.2.), wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt.

Omwille van de vaststelling dat verzoeker zijn land van herkomst verliet op het einde van 2004 (administratief dossier, stuk 19, nr. 24) waarna hij elf maanden in Turkije verbleef (ibid., nr. 27) maakt hij niet aannemelijk thans, nagenoeg vijf jaar na zijn vertrek, en mede gelet op het gebrek aan enig actueel begin van bewijs dienaangaande, nood te hebben aan internationale bescherming. De bewering dat *"(...) verzoeker in Irak geen normaal leven kan leiden"* kan bezwaarlijk aanzien worden als een grond van erkenning van de vluchtelingenstatus.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus want zijn *"(...) asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/ §2, a) + b) + c) van de wet van 15/12/1980"*.

2.3.2. Mede gelet op de vaststelling sub 2.2.3 dat verzoeker niet aantoont dat hij actueel geen bescherming kan verkrijgen van de autoriteiten in Noord-Irak tegen de familie van Serdar, kan de loutere vermelding van de artikelen inzake de subsidiaire beschermingsstatus niet dienstig worden aangevoerd teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen daar deze wetsartikelen in het geheel niet *in concreto* worden onderbouwd of beargumenteerd.

Gelet op de vaststellingen sub 2.2.3. en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker derhalve niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS